

> **Il·lustracions:** Núria Vancells Flotats (Barcelona, 1965).

És professora de dibuix i il·lustradora.

I passava observant la Devesa quan es va produir el canvi. Era l'any Maragall i guardava, en algun racó del seu cervell maltractat, un vers tret d'un cartell publicitari que li havia de despertar la nova vida. Em va venir a veure un dia i em va explicar com s'ho havia fet per deslliurar-se de mi: observant la natura. Em va descriure el que havia descobert tot mirant els plataners napoleònics: milers d'anys que s'escolen en la caiguda lenta però incessant de les fulles. Li havia sortit la vena tendra. Després d'aquesta visió aconseguí defugir la mala vida que jo li havia receptat. Va començar a sentir-se creador (fet que em relegava a una segona divisió) i va intentar treure profit d'aquella petja divina de la natura que li inspirava un reguitzell de tot. Maragall era pertot arreu, era la veu que li deia que es girés vers el paisatge per trobar-hi la bellesa. Però Maragall era també el que *ell* volia que fos.

La segona visita va ser més violenta. Ja ho havia llegit tot, digué ell, i m'havia calat. M'acusava de no veure més enllà del meu front, de voler crear històries de joves incrèduls sense tenir en compte el costat més espiritual, l'essència natural de les coses. Em va entonar el *Cant dels joves*, titllant-me de *tempesta*, veient-se com a *aucell*. Volia trobar final a la seva *Oda infinita* i esperava la veu, deslligada de racionalitat, que li dictés tot des de les profunditats recòndites del seu sentiment.

Vaig dir prou. N'estava ben tip de tant de cant, retòrica i poètica revolucionària. Fent una calada fonda vaig agafar el manyoc de paper que em parlava i el vaig fotre a les escombraries. Sota un fum espès, relaxat, vaig jurar deixar d'escriure sobre extrems i, encenent-ne un altre, vaig reafirmar-me com a fanàtic del badar i l'anar fent.

Maria Puig Parnau és de Madremanya, té 22 anys i estudia quart de filologia catalana a la Universitat de Girona.

Un reflex al vidre

La tia Joana és aquí, al llit, a les sis de la tarda. No la puc mirar; no l'he anat a veure des que la vam portar aquí, i ara que hi sóc no la puc mirar. Miro per la finestra. Més enllà dels vidres, els llums de Girona ja estan encesos: els dels cotxes, els de les cases. A fora fa la fred del mes de desembre; aquí dins, una calor pesadíssima i pastosa.

I jo no la puc mirar. No em puc ni girar. No és la tia, no ho és, no és una persona. És un reflex al vidre de la finestra, només un reflex. Ara és vella, vellíssima, seca, xuclada. Xuclada de tot. La tia havia estat la dona més forta de tot el poble, havia estat la dels rosers més florits i la dels matins més matiners. I la de la millor escudella, amb farigola. I la més tossuda. Que tossuda! Si encara fos ella, ara protestaria. Només és un reflex al vidre de la finestra.

Tia, no sé què fer-hi, aquí. Em sents? Aquí dins em marejo, fa calor i tot fa pudor de massa net. Estic clavada de cara a la finestra. No ploro pas. Ja sé que de petita sempre tenies feina a aturar-me la plorera; tranquil·la, només és una de sola, una llàgrima regalimant galta avall. Des de la finestra veig Girona. Les parets de pedra i les teules velles de la finestra de casa teva no hi són. Ho enyores, no, des d'aquí? Enyores casa teva, la teva vida. Te'n recordes, de casa teva?

taller de creació

El poble, la gent... Te'n recordes de quan paràvem la fresca al banc dels magraners mirant les Gavarres? Quan érem petits, a l'estiu, aquest era el millor moment del dia, lluny de la xafogor. Aquí en fa molta. D'on treies els contes que ens explicaves? En sabies molts, i te n'inventaves més. Ens encantaven, t'escoltàvem en rotllana, asseguts per terra, gairebé estirats, perquè el terra era fresc. El d'aquesta merda d'habitació també ho deu ser, no? Sí. És que així no em marejaré, fa molta calor. Me'n recordo de molts, de contes. No dius res... N'hi havia un que parlava d'unes bruixes que vivien a prop de casa nostra. Aquest feia por als més petits, i a mi també, a vegades. El del cavaller Arnau era molt divertit. Els dies que ens l'explicaves em costava adormir-me de l'emoció. Un cavaller valent i sempre jove que cavalcava sense parar amb el seu cavall, negre. El teu Arnau sempre sabia què fer, sempre tenia energia

per trobar les millors aventures i sempre les superava i continuava cavalcant feliç. Em sembla que ja sé d'on el vas treure; llavors encara no coneixia el comte Arnau, el de Maragall. El teu era una mica diferent, tia: ens en feies una versió suau, sense cap Adalaisa abandonada ni cap pena eterna. Era tan sols el noi jove, només vitalitat, només energia. No m'estranya que després no pogués dormir. El millor tros era el de les veus de la terra, aquestes no les vas censurar. Era el millor perquè posaves una veu especial, greu i solemne però alegre. I feies gestos amb les mans, i ganyotes. Ens feies riure molt. En Maragall en sabia, en sabia molt. I tu ens ho acabaves d'arrodonir. El comte Arnau de Maragall podia ser-ho tot amb la seva voluntat. Però el temps li passava i es quedava sense la força de la seva joventut. Amb dolor i penediment, sense il·lusió i sense voluntat. Tu no ens explicaves què li passava llavors... Tia, arrodoneix-ho: què passa quan no tens voluntat? Quan la perds, quan marxa. Quan estàs xuclada. Quan ja no ets tu, quan ja no ets jove ni forta, quan només ets un reflex al vidre. Què passa?

